

[Finansministeren.]

ning om, hvorvidt Fru Braae skulde opgive sin Stilling i Københavns Kommune og fortsætte sit Arbejde i Husholdningsraadet, eller hun skulde opgive dette sidste Arbejde. Der var inden for Husholdningsraadet et meget stærkt Ønske om at faa tilvejebragt en Ordning af dette Forhold. Sagen rejstes paa Foranledning af Husholdningsraadet, og da man ansaa det for meget ønskeligt at bevare Fru Braae for dette Arbejde, blev der saa truffet en Bestemmelse om hendes Lønforhold, saaledes at hun, omend med nogen Lønnedgang, kunde knyttes nøjere til Arbejdet i Husholdningsraadet.

Man har fra alle Partiernes Side vist stærk Interesse for det Arbejde, der udføres inden for Husholdningsraadet, og er fra alle Sider klar over Betydningen af dette Arbejde, og at Fru Braae paa dette Omraade har præsteret en betydelig Indsats, er der jo heller ingen, der nærer Tvivl om, netop derfor ønskede man hende knyttet dertil. Men naar Forholdet er det, at man til en saadan Gerning ønsker at knytte en kommunal Tjenestemand, saa kan man selvfølgelig ikke faa en Ordning gennemført, uden at der tages rimeligt Hensyn til de Lønvilkaar, hvorunder hun hidtil har været ansat — hun stod altsaa baade med højere Løn og større Pensionsret, end der nu er Tale om —, og det er jo ganske simpelt det, der er sket. Den Omstændighed, at Bestemmelserne angaaende Husholdningsraadet skal undergives en Revision, kan jo ikke være afgørende i denne Henseende. Enten ønsker man den paagældende Ansættelse, eller ogsaa ønsker man den ikke, og ønsker man den, maa man yde det Vederlag, som er nødvendigt for, at Ønsket kan opfyldes, og der er vel heller ingen, der regner med, at denne Formandsstilling ikke vedblivende skulde være nødvendig. Jeg kan ikke se rettere, end at det er en ganske simpel Konsekvens af den Lønordning, der blev gennemført i Fjor, at man nu gaar det Skridt videre og ogsaa regulerer Pensionsforholdene, ligesom man har gjort det ved enkelte tidligere Lejligheder. Det er jo rigtigt, at man i størst mulig Udstækning skal fastholde de Principper, der i Almindelighed er gældende med Hensyn til Ansættelse i Statens Tjeneste, men en Ventil maa jo til, og det kan ikke siges, at der i dette Tilfælde sker nogen Ændring i den Dispensationspraksis, man hidtil har fulgt. At det kun skal ske rent undtagelsesvis, hvor ganske særlige Omstændigheder foreligger, er jeg ganske enig i, men det er ogsaa min Opfattelse, at disse særlige Omstændigheder

netop maa siges at være til Stede i det foreliggende Forhold.

Jeg maa altsaa beklage, at man ikke har kunnet slutte sig til dette Ændringsforslag. Hvis Mindretallets Standpunkt blev gennemført, vilde det som sagt betyde, at man helt slog Bunden ud af den Ordning, der blev truffet for et Aar siden.

Søren P. Larsen: Jeg sagde i mit første Indlæg som Begrundelse for vort Forslag, at det var af principielle Grunde, vi ikke vilde være med. Nu har baade den højtærede Finansminister og tidligere Ordfører slaaet stærkt paa det personlige, det mere følelsesmæssige, en rosenrød Beskrivelse af vedkommende Person. Jeg kender ikke vedkommende Person eller vedkommendes Kvalifikationer. Jeg har intet hørt, der taler til Ugunst for vedkommende, det er slet ikke Grunden til vor Holdning. Naar det principielle ikke kan fastholdes af den højtærede Finansminister, saa gaar han over til anden Argumentation. Det er jo rigtigt nok, som man siger, at vedkommende havde Ansættelse, men det var dog vel en Ansættelse, der var fremkommet ved, at den paagældende havde faaet et Æreshverv. „Kommunal Revisor“ er vel nok et af disse saakaldte Æreshverv, og naar man taler om Lønnedgang, saa vil det dog sige, at da den samlede Lønning bliver paa 8 400 Kr., hvilket vist svarer til Kontorchefslønning, saa kan man da ikke tale om nogen Nedgang i den Forbindelse. Jeg har ikke ønsket, at dette Spørgsmaal skulde gøres til et personligt Spørgsmaal, fordi det er mig meget imod, naar man drøfter Forhold, som knytter sig til Normeringsloven, at drage personlige Forhold frem. Hvorvidt Husholdningsraadet arbejder daarligt eller fortræffeligt, skal jeg ikke udtale mig om i denne Forbindelse. Vi har blot henvist til, at efter Tjenestemandslovens Bestemmelser skal man være meget varsom med Ansættelse af Personer, der overskrider Aldersgrænsen i saa betydelig en Grad, som der er Tale om i dette Tilfælde. Jeg tror, det er 23 Aar over Grænsen, saa her er der virkelig Tale om et af de principielle Brud, som kun kan forsvares i ganske særlige Tilfælde.

Derefter vil jeg sige til den højtærede Finansminister, der sagde til det ærede Medlem Hr. Vesterager, at vi skulde ikke have Tak, fordi vi gik med til Beparelser. Det kunde aldrig falde mig ind at begære noget som helst i den Retning, og jeg vil sige til den højtærede Finansminister, at hvis Ministeriet ikke havde givet saa mange Til-